κατὰ τὴν τῆς ἐν ἀμφίκρημνον τόπ, οὗ τῶς ὀλίσκει
ψυχὴ κατὰ μικρὰ μικρὰ ὑπόλοιπος μῶν ἀποβουκολουμένη:
ο τὰν ὄνοιε αὐδρισάμενος ἐν κῶ ἀποιπᾶ τὴν ο ε
ψυχὴν ἀπὸ χρονῖ προλήψεως, τό τε ἢ καρδία
ὡς ὑπόδη μιχκολάζει. τὰν ὄν αὐτὴν ἔνθα κὰ ἔν,
τοῦ νοὸς καὶ τοῦ πάθους: ∞ ς πορ οἱ ἐν θαλάσσῃ ο ς
πλέοντες ἐλπίδι κορ, ἡ δέως ὑπομένουσι
τὴν ἡλιακὴν καύσωνα, οὗ τῶς οἱ μισοῦντες τὴν
κακίαν, ἐγαπῶσιν ἔλεγχον. διότι ἐναντιοῦται.
ὁ μὲν τοῖς ἀνέμοις, ὁ δὲ τοῖς πάθεσιν:
∞ ς πορ φυτὴ ἐν χειμῶνι ἢ ἐν σαββάτῳ ὀδυνῆ τίνει ο ζ
τῇ σαρκί, καὶ βεβήλωσις τῇ ψυχῇ, οὗ τῶς ἐπα
νάστασις παθῶν ἐν τηραλαιώσῳ μετὰ καὶ ψυχῇ
ὀρωμένη: ὁ δὲ οὗ τῶς ἀγαθὸς καὶ οἰκτίρμ, ο η
ὡς ὁ κε. τῷ δὲ μὴ μετανοοῦντι, οὐ δὲ αὐτὸς ἀφίησι:
πολλοὶ λυπούμεθα ἐπὶ ταῖς ἁμαρτίαις. τὰ ο θ
δὲ αἰτίαν αὐτῶν, ἡ δέως καταδεχόμεθα:
ἀ πάλαξ ὑπὸ τῆν ὀρπῶν, τὸ φλὸς ὤν, ἀστοῦρ ἰδίν ω
οὐ δύνατ. καὶ ὁ μὴ πιστοῦ πορὶ προσκαίρ, οὔτε
πορὶ τῶν αἰωνίων πιστοῦ δύνατ: